

35 UDVARLÓ, 1 HERCEGNŐ.
KEZDELET VESZI ÉGY ÚJ PÁRVÁLASZTÓ

THE

A woman in a grey ballgown is shown from the back, looking over her shoulder. A white crown graphic is overlaid on her back, positioned above the main title. The background is a blurred ballroom scene with blue and white lights.

HEIR

A KORONAHERCEGNŐ

A PÁRVÁLASZTÓ-SOROZAT
4. KÖTETE

—❖—
KIERA CASS

A New York Times bestseller listavezetője

1. fejezet

Képtelen lennék hét percen át nem lélegezni. Sőt egyetlen percig sem menne. Egyszer hallottam, hogy bizonyos atléták képesek négy perc alatt lefutni egy mérföldet, hát kísérletet tettem azzal, hogy hét perc alatt megtegyem ugyanezt a távolságot, de látványosan kudarcot vallottam, amikor félúton szűrni kezdett az oldalam, és abba kellett hagynom.

Volt azonban egy dolog, amit hét perc alatt sikeresen véghezvittem, s amit a legtöbben talán jelentős teljesítménynek tartanak: királynő lettem.

Ahren öcsémet hét kurta perccel megelőzve jöttem a világra, így enyém lett a trón, ami őt illette volna. Ha csak egy generációval korábban születünk, az egész mit sem számított volna. Ahren volt a fiú. Tehát ő lett volna a trónörökös is.

Sajnálatos módon apa és anya nem viselték volna el, hogy elsőszülöttjüket megfossa jogos címétől a tény, hogy szerencsétlenségére két formás mell birtokosa. Így hát megváltoztatták a törvényt, a nép ujjongott, engem pedig minden áldott nap arra próbáltak felkészíteni, hogy Illéa következő uralkodója legyek.

A szüleim mindössze azt nem fogták fel, hogy én kifejezetten *nem* tartom *fair*nek azon igyekezetüket, amellyel

mindenáron tisztességesen kívántak eljárni engem és az életemet illetően.

Igyekeztem nem panaszkodni. Végtére is, azzal tisztában voltam, hogy milyen szerencsés vagyok. Voltak azonban napok... néha egész hónapok is, amikor úgy éreztem, túl nagy terhet raktak a vállamra, s hogy ez túlságosan sok egyetlen személynek.

Átlapoztam az újságot és láttam, hogy újabb zavargás tört ki, ezúttal Zuniban. Húsz évvel ezelőtt apa első királyi rendelete az volt, hogy eltörölte a kasztokat, s a régi rendszer fokozatos felszámolása végigkísérte az életemet. Még mindig teljesen bizarrnak tartottam a gondolatot, hogy hajdan az emberek ezektől az erősen korlátozó és teljesen önkényes stigmáktól sújtva éltek. Anya Ötös volt, apa pedig Egyes. Az egészsnek nem láttam semmi értelmét, mivel a felosztás nem nyilvánult meg semmiféle látható módon. Honnan tudhatta az ember, hogy egy Hatos vagy egy Hármas mellett sétál az utcán? És már miért is számított volna?

Amikor apa elrendelte, hogy szűnjenek meg a kasztok, az ország népe boldog volt. Apa arra számított, hogy mindazon változtatások, amiket Illéában eltervezett, kényelmesen megvalósíthatók egyetlen generáció alatt, vagyis mostanra mindennek rendben kellett volna működnie.

Csakhogy nem így történt, s ez az új zavargás mindössze a legutolsó volt a lázongások hosszú sorában.

– A kávéja, felség – szólalt meg mellettem Neena, és letette a csészét az asztalra.

– Köszönöm. Elviheti a tányérokat.

Tekintetem végigfutott a cikken. Ezúttal egy éttermet gyújtottak fel, mert a tulajdonosa nem volt hajlandó pincér-

ből szakácsá elöléptetni valakit. A pincér azt állította, hogy erre ígéretet kapott, ami viszont sosem teljesült, és biztosra vette, hogy ez a családja múltja miatt történhetett.

Elnézegettem a porig égett épületet, és őszintén fogalmam sem volt, kinek a pártját fognám. A tulajdonosnak minden joga megvolt ahhoz, hogy azt léptessen elő vagy rúgjon ki, akit csak akart, a felszolgálónak pedig jogában állt elvárni, hogy ne olyasmi fényében ítéljék meg, ami gyakorlatilag már nem is létezik.

Eltoltam magamtól az újságot, és a kávé után nyúltam. Apát fel fogja zaklatni. Biztosra vettem, hogy máris egyfolytában ezen töpreng, s igyekszik kitalálni, hogyan lehetne helyrehozni a dolgot. A gond csak az, hogy még ha ezúttal sikerülne is igazságos megoldást találnunk, képtelenek vagyunk teljesen felszámolni a hajdani kasztrendszerből eredő minden hátrányos megkülönböztetést. Erre ugyanis túlságosan gyakran volt példa, és a folyamatos ellenőrzés komoly nehézségekbe ütközött.

Letettem a csészémet és a gardrób felé indultam. Ideje volt elkezdeni a napot.

– Neena! – szólítottam a szobalányomat. – Nem tudja, merre lehet a szilvakék ruhám? Az, amelyiknek öve van?

Mellém lépett, hogy segítsen, s hunyorogva próbálta felidézni a ruha hollétét.

Neena viszonylag újnak számított nálunk. Csak fél éve volt a palotában, s úgy került mellém, hogy az előző komornám két héten át betegeskedett. Neena mindig hajszálpontosan tudta, mire van éppen szükségem, és igen kellemes társaságnak bizonyult, úgyhogy megtartottam. Emellett rendkívüli módon csodáltam, mert elképesztő szeme volt a divathoz.

Belebámult a hatalmas gardróbba.

– Talán nem ártana mindent átrendezni.

– Megteheti, ha van rá ideje. Engem azonban ez a mulatság hidegen hagy.

– Hát persze, hiszen itt vagyok én, aki úgyis előkerít mindent – tréfálkozott.

– Pontosan!

Tudta, hogy viccelek, s nevetett is egy jót, miközben függőleg végigpörgette a ruhák és nadrágok hosszú sorát.

– Tetszik a mai frizurája – jegyeztem meg.

– Köszönöm. – A szobalányoknak főkötőt kellett viselnie, de Neena így is érdekes frizurákat talált ki magának. Néha dús, fekete fürtök keretezték arcát, máskor hátrasi-mította tincseit. Legújabban vastag fonatokból készített koszorút magának, bár a haját szinte teljesen eltakarta a főkötő. Tetszett nekem, hogy bár egyenruhát hord, mindig alakít rajta annyit, hogy rajtahagyja a saját egyéni stílusának jegyét.

– Á! Itt van, hátul – jelentette, előhúzta a térdig érő ruhát, sötét bőrrű karjára vetette, és szép redőkben elrendezte.

– Tökéletes! És azt nem tudja véletlenül, merre lehet a sűrű felsőm? A háromnegyedes ujjú?

Kifejezéstelen arccal meredt rám.

– Most már egészen biztos, hogy átrendezem a ruhákat. Elnevettem magam.

– Maga csak keresse, én meg felöltözöm.

Belebújtam a ruhába, kifésültem a hajam, és felkészültem az újabb napra, amit a királyság eljövendő megtestesítőjeként fogok eltölteni. A szettem elég nőies volt ahhoz, hogy egy árnyalatnyi lágyaságot kölcsönözzön, de közben konzervatív is

annyira, hogy komolyan vegyenek. Nem volt könnyű eltalálni az egyensúlyt, de minden áldott nap kísérletet tettem rá.

A tükörbe bámulva a következő szavakat intéztem magamhoz: – Eadlyn Schreave vagy. Te leszel a következő ennek az országnak az élén, s te leszel az első nő, aki erre teljesen egyedül is képes. Nincs senki, akinek hatalma a tiedhez lenne mérhető – közöltem a tükörképemmel.

Apa már a dolgozószobájában volt, s összevont szemöldökkel merült el a hírekben. Nem nagyon hasonlítottam rá. Ami azt illeti, anyára sem.

Sötét hajammal, ovális arcommal és egész évben napbaránított bőrömmel mindenki másnál jobban emlékeztetem a nagyanyámra. A negyedik emeleti folyosón ott lógott a koronázásakor készült portréja – fiatalabb koromban gyakran nézegettem, s megpróbáltam kitalálni, hogyan nézek majd ki, amikor megnövök. Mostanra annyi idős lettem, mint ő volt a képen, s bár nem állítanám, hogy nagy hasonlóságot mutattunk volna, néha úgy éreztem magam, mintha ő valami módon bennem visszhangzott volna.

Átvágtam a helyiségen, és pusztit nyomtam apa arcára.

– Jó reggelt!

– Jó reggelt! Láttad az újságot? – kérdezte.

– Igen. De legalább ezúttal senki sem halt meg.

– Hála az égnek! – Mert az volt a legrosszabb, amikor emberek holttesteit heverték az utcákon, vagy éppen nyomuk veszett. Borzalmas volt olyan fiatal emberek nevét olvasni, akiket pusztán azért vertek meg, mert a családjukat jobb városrészbe költöztették. Vagy amikor nőket ért támadás

amiatt, hogy olyan munkát próbáltak szerezni maguknak, amire a múltban nem nyílt volna lehetőségük.

Néha villámgyorsan kiderült, ki követte el e bűnöket és miért, de jóval gyakrabban esett meg, hogy az érintettek egymásra mutogattak, és senki sem szolgált valódi válasszal. Már azt is kimerítőnek találtam, hogy tanúja legyek valami ilyesminek, s tudtam, apa sokkalta rosszabbul éli meg.

– Nem értem. – Levette olvasószemüvegét, és megdörgölte a szemét. – Nem akarták a kasztokat. Nem hamarkodtuk el, szépen, lassan szüntettük meg őket, hogy mindenkinek legyen alkalmunk hozzászokni. Erre most épületeket gyújtogatnak fel.

– Nem tudnánk esetleg valami szabályozott mederbe terelni az ilyesmit? Létrehozni egy bizottságot, ami a sérelmekkel foglalkozik? – Újra rápillantottam az újságban közölt fotóra, amelynek sarkában a tulajdonos fiatal fia zokogott, hiszen mindenét elvesztette. A szívem mélyén tudtam, a panaszok olyan tömegesen érkeznek, hogy nem igazán lehetne érdemben foglalkozni velük, de azt is éreztem, apa nem viseli el, hogy ne tegyen semmit.

Rám emelte a tekintetét.

– Te ezt tennéd?

Visszamosolyogtam rá.

– Nem, én megkérdezném édesapámat, hogy ő mit tervez.

Mélyet sóhajtott.

– Csakhogy ez a lehetőség nem áll majd fenn mindig, Eadlyn. Erősnek, határozottnak kell lenned. Hogyan hoznád helyre ezt a konkrét esetet?

Alaposan fontolóra vettem a lehetőségeket.

– Azt hiszem, nem lehet igazságot tenni. Nem tudjuk bizonyítani, hogy a pincértől a régi kasztja miatt tagadták meg

az előléptetést. Egyedül azt tehetjük meg, hogy nyomozást indítunk a tűzeset ügyében. Ez a család ma elvesztette a megélhetési forrását, és meg kell találni a felelősöket. Gyűjtogatással senki sem tehet igazságot.

Apa a fejét ingatva meredt az újságra.

– Azt hiszem, igazad van. Szeretnék segíteni rajtuk. De ami még ennél is fontosabb, rá kell jönnünk, hogyan akadályozzuk meg, hogy ilyesmi újra megtörténjen. Mostanában eléggé elharapóztak a hasonló incidensek, Eadlyn, és ez kifejezetten ijesztő.

A papírkosárba dobta az újságot, aztán felállt és az ablakhoz lépett. Tartásából kiolvashattam, mennyire feszült. Pozíciója időnként rengeteg örömet szerzett neki, például amikor azokat az iskolákat látogatta meg, amelyek fejlesztésén oly fáradhatatlanul munkálkodott, vagy amikor látta, milyen virágzó közösségek alakultak ki a neve által fémjelzett háborúmentes időszakban. Csakhogy ezen alkalmak egyre ritkábbak lettek. A legtöbbször rendkívüli módon aggasztotta az ország állapota, és kénytelen volt mosolyt erőltetni az arcára az újságírók előtt, abban reménykedve, hogy derűs nyugalma másokra is átragad majd. Anya a segítségére volt ugyan e teher cipelésében, de attól még tagadhatatlanul az ő vállát nyomta egyedül az ország sorsa. Ahogy egy nap majd az enyémet fogja.

Talán túl hiú gondolat volt, de kicsit nyomasztott, hogy esetleg idejekorán beleöszülök.

– Eadlyn, kérlek, írd nekem egy emlékeztetőt, hogy el ne felejtsek levelet küldeni Harpen kormányzónak Zuniba. Ó, és azt is írd mellé, hogy Joshua Harpennek legyen címezve, ne az apjának. Folyton kimegy a fejemből, hogy a legutóbbi választáson már ő indult.

Utasításainak megfelelően mindezt lejegyeztem elegáns folyóírással, s közben átvillant a fejemen, mennyire megörvendeztetem majd vele később apát. Mivel régebben mindig azzal nyúzott, hogy rondán írok.

Még akkor is ezen vigyorogtam, amikor felnéztem rá, de rögtön megnyúlt az arcom, mert azt láttam, hogy a homlokát dörzsölve gyötrődik azon, hogyan találhat megoldást e problémákra.

– Apa? – Felém fordult, s önkéntelenül is kihúzta magát, mintha még előttem is erősnek kellene mutatkoznia. – Mit gondolsz, miért történnek ezek a dolgok? Hiszen nem volt ez mindig így.

Felvonta a szemöldökét.

– Az biztos, hogy nem volt mindig így – mormolta maga elé. – Eleinte mindenki annyira elégedettnek tűnt. Ahányszor csak megszabadultunk egy újabb kaszttól, az emberek mulatságokat rendeztek. Csak az elmúlt pár évben kezdett romlani a helyzet, amióta hivatalosan is eltöröltük az összes kasztot. – Kinézett az ablakon. – Csak arra tudok gondolni, hogy akik a kasztrendszerbe születtek bele, tisztában vannak azzal, mennyivel jobb ez a mostani rendszer. Hiszen könnyebb benne házasságot kötni vagy munkát találni. Egy család anyagi helyzetét nem egyetlen hivatás határozza meg. Az oktatás téren is több a választási lehetőség. Akik azonban már a kasztok nélkül nőttek fel, de még így is ellenállásba ütköznek... azt hiszem, egyszerűen csak nem tudják, mi mást tehetnének. – Rám nézett és vállat vont. – Időre van szükségem – mondta halkán. – Valahogy le kell állítani és rendbe kell hozni mindent, ami rossz, aztán újra beindítani az egészet.

Láttam, milyen mély ráncok jelentek meg a homlokán.

– Apa, nem hinném, hogy ez lehetséges lenne.

Elnevette magát.

– Pedig már csináltunk ilyet. Emlékszem...

A tekintete elkalandozott, aztán rám meredt, s mintha némán kérdezett volna valamit.

– Apa?

– Tessék?

– Jól vagy?

Pislantott párat.

– Igen, kedvesem, teljesen jól vagyok. Mondd csak, miért nem kezdesz el ezeken a költségvetést csökkentő terveken dolgozni? Délután végigmegyünk azon, amire jutottál. Most muszáj lesz anyáddal beszélnem.

– Rendben. – A matekozásban nem mutattam különösebb tehetséget, ezért aztán kétszer annyi időt kellett szánnom arra, hogy kidolgozzak egy költségvetési javaslatot vagy egyéb pénzügyi tervet. De nem voltam hajlandó elfogadni, hogy apa valamelyik tanácsadója majd megérkezik egy számológéppel, mert rendbe kell tennie mindazt, amit elszúrtam. Még ha egész éjjel fent is kellett maradnom, mindig igyekeztem pontos munkát végezni.

Ahren bezzeg igen tehetséges matematikus volt. Neki azonban nem volt muszáj ott ülni a költségvetést, övezetát-sorolást vagy egészségügyet tárgyaló bizottságokban. Hét hülye percen múlt, és megúsza az egészet.

Apa vállon veregetett, majd kiszaladt a dolgozószobából. Jó időbe beletelt, mire képes lettem odafigyelni a számokra. Egyfolytában különös arckifejezése motoszkált a fejemben, s valamitől tévedhetetlen biztonsággal éreztem, hogy a dolgnak hozzám lesz köze.

2. fejezet

Miután jó pár órán át dolgoztam a költségvetési jelentésen, úgy határoztam, hogy nagy szükségem lenne egy kis pihenőre, ezért visszavonultam a lakosztályomba, hogy Neenát megkérjem arra, masszírozza meg kicsit a kezemet. Imádtam, hogy a napokban akadnak ilyen fényűző pillanatok. Ruhák, amiket rám szabtak, valami egzotikus édesség, amit azért hozatunk repülővel, mert éppen csütörtök van és kedvünk szottyant rá, és szépséges holmik végtelen sora – ez a megannyi apró jutalom a munkám legkellemesebb részének számított.

A szobám a kertre nézett. A nap előrehaladtával a besűrűdő fény egyre melegebb, egyre mézesebb sárga árnyalatúvá mélyült. Igyekeztem a melegre koncentrálni, no meg Neena ujjaira, amelyek nagyon értették a dolgukat.

– Mindenesetre az arckifejezése olyan különössé vált. Mintha egy percre elkalandozott volna.

Épp azt próbáltam elmagyarázni, miért tartottam furának apa délelőtti viselkedését, de valószínűleg nem jártam sikerrel. Azt sem tudtam, hogy végül megtalálta-e anyát, mivel a dolgozószobába nem tért vissza.

– Gondolja, hogy esetleg beteg? Mert mostanában elég kimerültnek tűnik. – Neena beszéd közben sem hagyta abba a masszázst, ujjai továbbra is fürgén dolgoztak.

– Tényleg? – kérdeztem vissza, mert én nem úgy láttam, hogy apa fáradt lenne. – Valószínűleg csak feszült. Ami természetes is, hiszen annyi döntést kell meghoznia.

– Egy nap ez mind a kisasszony feladata lesz – jegyezte meg Neena, s a hangjában a játékosság mellett őszinte aggodalom csengett.

– Ami azzal jár majd, hogy kétszer ennyi masszázusra lesz szükségem.

– Nem is tudom – ingatta a fejét. – Néhány év múlva talán már valami mást szeretnék kipróbálni.

Hunyorogva elfintorodtam.

– Mi mást csinálna? Nem sok jobb állás van annál, mint amit a palota kínál.

Ekkor kopogtak az ajtón, s így nem volt alkalma felelni.

Felálltam, a vállamra terítettem a felsőmet, hogy elfogadható legyen a külsőm, majd biccentettem Neena felé, hogy beengedheti a látogatóimat.

Anya lépett be derűs arckifejezéssel, s apa is elégedett képpel követte. Önkéntelenül is eszembe jutott, hogy ez mindig így volt. Állami rendezvényeken vagy fontos vacsorákon anya apa mellett, vagy közvetlenül mögötte állt. De amikor egyszerű házaspárként mutatkoztak – nem mint király és királyné –, akkor apa mindig előreengedte.

– Szia, anya! – léptem hozzá, hogy megöleljem.

Egy fürtöt a fülem mögé simított, és rám mosolygott.

– Tetszik ez az összeállítás – mondta.

Büszkén tettem egy lépést hátra, s végigsimítottam a ruhámon.

– A karkötők remekül illenek hozzá, nem gondolod?
Felnevetett.

– Csodásan odafigyeltél a részletekre. – Időről időre megengedte, hogy kiválasszak neki egy cipőt vagy valami ékszert, de nem túl gyakran. Velem ellentétben anya nem lelte örömét az ilyesmiben, az ő szépségének nem volt szüksége semmiféle külső segítségre. Neki egyszerűen nem kellett erre figyelnie. Annyira tetszett benne ez a klasszikus szépség!

Megfordult és megérintette Neena vállát.

– Most elmehet – közölte halk hangon.

A komornám azonnal bókkolt, és már magunkra is hagyott bennünket.

– Valami baj van?

– Nem, édesem. Csak négyszemközt szeretnénk beszélni veled. – Apa felénk nyújtotta a kezét és az asztalhoz tessékelt bennünket. – Van itt egy lehetőség, amit meg szeretnénk vitatni veled.

– Egy lehetőség? Talán elutazunk valahová? – Egyszerűen imádtam világot látni. – Kérlek, kérlek, mondjátok azt, hogy végre-valahára tengerpartra megyünk! Lehet azt, hogy csak mi hatan legyünk?

– Nem egészen. Nem elutazunk, hanem inkább vendégeket fogadunk – magyarázta anya.

– Ó! Vendégek! Kik jönnek?

Összenéztek, aztán anya folytatta.

– Te is tudod, hogy a helyzet eléggé bizonytalanra vált. A nép nyugtalan és elégedetlen, s képtelenek vagyunk enyhíteni a feszültséget.

– Tudom – sóhajtottam.

– Valami olyan megoldást keresünk, amivel fokozni lehetne a lelkesedést – tette hozzá apa.

Ez eléggé feldobott. A lelkesedés fokozásának legjobb módja az ünneplés volt. Én pedig mindig készen álltam egy kis mulatságra.

– És mire gondoltatok? – tudakoltam, de közben már azt tervezgettem, milyen legyen az új ruhám. Aztán persze gyorsan kivertem a fejemből, hiszen az adott pillanatban igazán nem erre kellett volna figyelnem.

– Nos – fogott bele apa –, a nép általában arra reagál a legjobban, ha valami pozitív dolog történik a családukban. Amikor édesanyáddal összeházasodtunk, az volt az ország egyik legjobb időszaka. És arra emlékszel, hogy az emberek utcabálokat rendeztek, amikor megtudták, hogy Osten útban van?

Elmosolyodtam. Nyolcéves voltam, amikor Osten öcsém megszületett, és sosem felejttem el, milyen izgalom fogott el mindenkit a bejelentés hallatán. A szobámba beszűrődő zeneszót egész hajnalig hallgattam.

– Az olyan csodás volt!

– Valóban. Az emberek most már rád figyelnek, hiszen nem is olyan sokára te leszel a királynő. – Apa elhallgatott. – Arra gondoltunk, talán hajlandó lennél valami olyasmire, ami a nyilvánosság előtt zajlik, és amit az emberek érdekfeszítőnek találnak, közben pedig neked is komoly előnyödre szolgál.

Összeszűkült szemmel hallgattam, mert nem igazán értettem, hová akar kilyukadni.

– Figyelek.

Anya megköszörülte a torkát.

– Tisztában vagy azzal, hogy régebben a hercegnők más országok hercegeivel kötöttek házasságot, hogy ezzel szilárdítsák meg nemzetközi kapcsolataikat.

– Jól hallottam, hogy múlt időt használtál?

Felnevetett, engem azonban nem szórakoztatott ennyire a dolog.

– Igen.

– Remek. Mert Nathaniel herceg úgy néz ki, mint egy zombi, Hector herceg úgy táncol, mint egy zombi, amennyiben pedig a Német Szövetség hercege nem eszmél rá a személyes higiénia fontosságára a karácsonyi parti idejéig, úgy meg sem kell hívni.

Anya ingerülten masszírozta a halántékát.

– Eadlyn, te mindig olyan válogatós vagy.

Apa vállat vont.

– Ez talán nem is akkora baj – jegyezte meg, mire anya rámeredt.

Összevontam a szemöldököm.

– Mi az ördögről van szó?

– Te is tudod, milyen körülmények között ismertem meg édesanyádat – bökte ki apa.

Válaszképpen a szememet forgattam.

– Ki ne tudná? A ti történetetek már-már tündérmesének számít.

E szavak hallatán a tekintetük ellágyult, s arcukra üdvözült mosoly ült ki. Enyhén egymás felé hajoltak, s amikor apa anyára nézett, beleharapott az ajkába.

– Már elnézést, elsőszülött gyermeketek is a szobában van!

Anya elpirult, apa pedig megköszönte a torkát és folytatta: – A Párválasztó számunkra sikeresen zajlott. És bár

a szüleimnek megvoltak a maguk problémái, tulajdonképpen náluk is bevált. Így hát... azt reméltük... – Tétován elhallgatott, majd a szemembe nézett.

Elég lassan esett le a célzás. Hiszen azt ugyan tudtam, mi volt a Párválasztó, de soha, egyetlenegyszer sem merült fel, hogy nekünk, királyi utódoknak bármi közünk lehetne hozzá, személy szerint nekem pedig végképp nem.

– Nem!

Anya figyelmeztető mozdulattal emelte fel a kezét: – Egyszerűen csak hallgass végig...

– Egy Párválasztó? – törtem ki. – Ez örület!

– Eadlyn, most nem viselkedsz józanul.

Vasvillatekintettel meredtem anyára.

– Megígérted... *megígértétek*, hogy sosem fogtok arra kényszeríteni, hogy pusztán a diplomáciai kapcsolatok kedvéért menjek hozzá valakihez. Szerinted ez mennyiben lenne más?

– Hallgass meg bennünket – kérte.

– Nem! – kiáltottam. – Nem teszem meg!

– Nyugodj meg, szívem.

– Ne beszélj így velem! Nem vagyok gyerek!

– Pedig teljesen úgy viselkedsz – sóhajtotta anya.

– Tönkreteszitek az életemet! – Beletúrtam a hajamba, aztán megpróbáltam mélyeket lélegezni, hátha attól képes leszek gondolkodni. Ez nem történhet meg. Velem semmiképpen.

– Ez egy óriási lehetőség – szólalt meg apa.

– Megpróbáltok hozzáláncolni valami vadidegenhez!

– Mondtam neked, hogy makacskodni fog – mormolta anya apa felé.

– Nem is tudom, kitől örökölhette – vágott vissza mosolyogva apa.

– Ne tegyetek úgy, mintha nem lennék itt!

– Ne haragudj – vette át a szót apa. – De szeretnénk, ha azért fontolóra vennéd.

– És Ahren? Ő nem csinálhatná?

– Nem Ahren lesz a következő uralkodó. Egyébként pedig, neki ott van Camille.

Camille hercegnő a francia trónörökös volt, s pár éve addig rebegtette a szempilláit, míg beverekedte vele magát Ahren szívébe.

– Akkor házasodjanak össze ők! – rimáncodtam.

– Camille-ből királynő lesz, amikor annak eljön az ideje, s hozzád hasonlóan ő lesz az, aki házassági ajánlatot tesz a szerelmének. Ha a döntés Ahrené lenne, valószínűleg megfontolnánk, így azonban nincs értelme.

– És Kaden? Nem lehetne, hogy vele csináltassátok a dolgot? Anya szárazon felnevetett.

– Hiszen még csak tizennégy éves! Ennyi időnk nincs. Az embereknek most van szüksége valamire, ami fellelkesíti őket. – Összeszűkültem szemmel méregetett. – Egyébként pedig, komolyan kérdelem, nincs itt az ideje annak, hogy elkezdj keresni valakit, aki majd együtt kormányoz veled?

Apa biccentett.

– Így igaz. Nem jó, ha ez a felelősség egyetlen ember vállát nyomja.

– De én még nem akarok férjhez menni – esedeztem. – Kérlek, ne tegyétek ezt velem. Még csak tizennyolc éves vagyok!

– Én pontosan ennyi idős voltam, amikor hozzámentem édesapádhoz – jelentette ki anya.

– De nem állok készen – bizonygattam. – Nem akarok férjet. Kérlek, ne tegyétek ezt velem!

Anya átnyúlt az asztal felett, és a kezemre simította a tenyerét.

– Senki sem tenne veled semmit. Te tennél valamit a népedért. Ajándékot adnál nekik.

– Úgy érted, mosolyt erőltetnék az arcomra, miközben sírni lenne kedvem?

Rosszalló kifejezés futott át az arcán egy pillanatra.

– Ez mindig is együtt járt a társadalmi szerepünkkel.

Ráfüggesztetem a tekintetem, és némán követeltem, hogy álljon elő valami jobb válasszal.

– Eadlyn, miért nem gondolod végig nyugodtan az egészet? – vetette fel higgadtan apa. – Tisztában vagyok azzal, hogy igen komoly dolgot kérünk tőled.

– Vagyis van választási lehetőségem?

Apa nagy levegőt vett, s egy pillanatra elgondolkodott.

– Nos, édesem, választási lehetőségből tulajdonképpen harmincöt is a rendelkezésedre állhat.

Felpattantam a székből, és az ajtóra mutattam.

– Kifelé! – követeltem. – Menjete!

Egyetlen további szó nélkül hagyták el a szobámat.

Hát nem tudták, hogy ki vagyok? Hogy mire neveltek? Én Eadlyn Schreave vagyok. Nincs senki, akinek a hatalma az enyémhez lenne mérhető.

Szóval, ha azt hiszik, hogy harc nélkül megadom magam, akkor nagyot tévednek.